

Františkovo slovo

č.44

Charisma je živý oheň Boží, nikoli etiketa

Ježíšovými důtkami na nás je Jeho milosrdenství

Božím stylem není okázalost, nýbrž skromnost

Modlitba seniorů je darem pro církev

Bud' budeme světci nebo zhoubcí, třetí cesta neexistuje

Svatost smíření je osvobozující setkání, řekl papež budoucím zpovědníkům

Dva roky na Petrově stolci

Papež vyhlásí mimořádné jubileum, Svatý rok Milosrdenství

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Charisma je živý oheň Boží, nikoli etiketa

Nejméně osmdesát tisíc lidí se účastnilo dnešní audience italského katolického hnutí *Comunione Liberazione* s Petrovým nástupcem. Setkání na Svatopetrském náměstí se konalo u příležitosti šedesáti let od vzniku hnutí a deseti let od úmrtí jeho zakladatele, O. Luigiho Giussaniho. Právě jemu patřila papežova úvodní vzpomínka:

"Jsem donu Giussanimu vděčný, a to z několika důvodů. První je osobní – vděčím za dobro, které tento muž prokázal mně osobně a mému kněžství díky četbě jeho knih a článků. Druhým důvodem je jeho myšlení, které je hluboce lidské a zasahuje nejniternější touhy člověka. Víte, nakolik bylo pro dona Giussaniho důležité setkání – nikoli setkání s myšlenkou, ale s Osobou, s Ježíšem Kristem. Vychovával ke svobodě a vedl k setkání s Kristem, protože Kristus nám dává pravou svobodu."

Dynamiku tohoto setkání, které vzbuzuje údiv a podněcuje k následování, nelze pochopit bez milosrdenství, pokračoval papež a dodal: **Privilegovaným místem setkání s Ježíšem Kristem jsou naše hříchy. Pouze z Ježíšova milosrdného objetí může vytrysknout nový život.**

"Křesťanská morálka není titánské a voluntaristické úsilí člověka, který se rozhodne, že bude koherentní a dokáže to. Není to jakási osamělá provokace, čelící světu. Nikoli, křesťanská morálka je něco jiného, je to odpověď, dojatá odpověď na překvapivé, nepředvídané a lidsky měřeno „nespravedlivé“ milosrdenství Toho, který mne zná, ví o mé zradě a přesto mne má rád, váží si mne, objímá mne, opět mne volá, doufá ve mne a něco ode mne čeká. Křesťanská morálka neznámá nikdy neupadnout, ale vždy znovu vstát, díky ruce, která nás pozvedá. Také toto je cesta církve: povolit, aby se projevilo velké Boží milosrdenství."

Cestou církve je navěky nikoho neodsuzovat, nýbrž šířit milosrdenství Boží ke všem lidem, kteří po něm s upřímným srdcem touží, (*Homilie*, 15.2.2015) doplnil papež a slovy svého předchůdce zdůraznil, že také na počátku hnutí *Comunione e Liberazione* stálo setkání s Kristem, nikoli organizační záměr katolické hierarchie (*Promluva Benedikta XVI. při pouti hnutí, 24.3.2007*).

"Po šedesáti letech neztratilo původní charisma nic ze své svěžesti a živosti. **Pamatujte však, že středem není charisma, střed je pouze jeden, a to Ježíš, Ježíš Kristus!** Když umístím do středu svou duchovní metodu, svou spiritualitu a způsob jejího uskutečňování, scházím z cesty. Veškeré spirituality a všechna charismata v církvi musí být „decentrované“ – ve středu je pouze Pán."

A navíc, podotkl papež, nelze charisma uchovávat v lahvi destilované vody.

"Věrnost charismatu neznámá nehybně strnout jako kámen. Nezapomínejte, že ke zkamenělosti dovádí ďábel! Pro věrnost charismatu také nestačí zapsat si je na pergamen a ozdobně zarámovat. Vztah k dědictví, které vám odkázal don Giussani, nelze redukovat na muzeum vzpomínek, přijatých rozhodnutí a výchovných směrnic. Obnáší jistě věrnost tradici, avšak **věrnost tradici, jak říkával Mahler, značí udržovat oheň, aby plápolal, a nikoli se klanět popelu.** Don Giussani by vám nikdy neprominul, kdybyste pozbyli svobody a stali se z vás muzejní průvodci a adorátoři popela. Udržujte oheň paměti onoho prvního setkání a buďte svobodní!

Z této svobody, uzavřel Petrův nástupce, mohou povstat paže, ruce, nohy, mysl a srdce vycházející církve.

"Vycházet" znamená rovněž odmítnout sebevztažnost ve všech jejích formách. Je to umění naslouchat tomu, kdo není jako my, a snaha v upřímné pokoře se ode všech učit. Když jsme otroky sebevztažnosti, vyústí to v pěstování „spirituality pod nálepkou CL“. A poté upadáme do tisíců nástrah, které na nás chystá sebevztažné zalíbení, ono zhlížení se v zrcadle, které nás vede k dezorientaci a k přeměně na podnikatele neziskové organizace."

Ježíšovými důtkami na nás je Jeho milosrdenství

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Dnešní evangelium (*Jan 2,13-25*) nám podává epizodu vyhnání prodavačů z chrámu. Ježíš „si udělal z provazů důtky, vyhnal všechny z chrámu i s ovceci a býčky“ (v.15) a peníze rozházel. Toto gesto vzbudilo mezi lidmi a učedníky velký dojem. Bylo to evidentně *prorocké gesto*, takže se Ježíše někteří přítomní zeptali: „Jakým znamením nám dokážeš, že tohle smíš dělat?“ (v.18). Kým jsi, abys dělal tyto věci? Ukaž nám znamení, že máš pravomoc k takovému jednání. Hledali božské znamení, zázrak, který by dal Ježíšovi kredit jakožto Božímu vyslanci. A On jim odpověděl: „**Zbořte tento chrám, a ve třech dnech jej zase postavím!**“ (v.19). Řekli mu: „Tento chrám se stavěl šestačtyřicet let - a ty že bys ho zase postavil ve třech dnech?“ (v. 20). Nepochopili, že Pán mluvil o *živém chrámu svého těla*, které mělo být smrtí na kříži zničeno, ale třetího dne vzkříšeno. Proto mluvil o třech dnech. „Teprve až byl vzkříšen z mrtvých – poznamenává evangelista – uvědomili si jeho učedníci, co tím chtěl říci, a uvěřili Písmu i slovu, které Ježíš řekl“ (v.22).

A skutečně, toto Ježíšovo prorocké gesto a sdělení lze plně chápat teprve ve světle Jeho Paschy. Podle evangelisty Jana zde máme první zvěst o smrti a vzkříšení Krista. Jeho tělo zničené na kříži násilím hříchu, *stane se ve Zmrtvýchvstání místem všeobecné schůzky Boha s lidmi. Právě vzkříšený Kristus je místem všeobecné schůzky Boha se všemi lidmi. Jeho lidství je proto opravdovým chrámem, kde se Bůh zjevuje, promlouvá a dává se potkat. A praví ctitelé Boha nejsou strážci materiálního chrámu, držitelé náboženské moci nebo vědění, nýbrž ti, kdo se klaní Bohu „v duchu a v pravdě“* (*Jan 4,23*).

V tomto postním čase se připravujeme na slavení Velikonoc, kdy obnovíme svoje *křestní sliby*. Putujme světem jako Ježíš a číňme z celého svého života znamení Jeho lásky k našim bratřím, zejména těm nejslabším a nejchudším, **stavějme svým životem Bohu chrám. Tak umožníme, aby Jej potkali mnozí lidé, které na naší cestě potkáme.** Pokud budeme svědky tohoto živého Krista, mnoho lidí se v nás, v našem svědectví setká s Ježíšem. Ptejme se však každý sám sebe: **cítí se Pán opravdu v mém životě jako doma? Dovolíme Mu, aby vyčistil naše srdce** a vyhnal idoly, tedy ony postoje chamtivosti, žárlivosti, zesvětštění, závisti, nenávisti a návyku mluvit špatně o druhých. Dovolím Mu, aby odstranil všechny postoje proti Bohu, proti bližnímu a proti nám samým, jak jsme slyšeli v dnešním prvním čtení? Každý si může mlčky odpovědět ve svém srdci: Dovolím, aby Ježíš vyčistil trochu moje srdce? – Někdo může říci: „Ale, otče, já mám strach, že mne bude tlouci“. Ježíš však nikdy nebije. Ježíš koná očistu něžně, milosrdně a laskavě. **Milosrdenství je způsob, kterým provádí očistu. Nechme každý z nás vstoupit Pána s Jeho milosrdenstvím, nikoli s důtkami, nýbrž s milosrdenstvím, aby očistil naše srdce.** Ježíšovými důtkami na nás je Jeho milosrdenství. Otevřeme Mu dveře, aby udělal trochu pořádek.

Každá eucharistie, kterou s vírou slavíme, nám umožňuje růst jako živý Pánův chrám ve společenství s Jeho ukřižovaným a vzkříšeným Tělem. Ježíš ví, co je v každém z nás, a zná i naše nejvroucnější přání, totiž aby v nás přebýval On, pouze On. Nechme Jej vstoupit do svého života, do své rodiny, do svých srdcí. **Nejsvětější Maria, privilegovaný příbytek Božího Syna, ať nás provází a podporuje v této postní době, abychom mohli objevit nádheru setkání s Kristem, který Jediný nás osvobozuje a zachraňuje.**

9.3.2015

Božím stylem není okázalost, nýbrž skromnost

V dnešním evangeliu (*Lk 4,24-30*) Ježíš vytýkal obyvatelům Nazareta nedostatek víry. Zpočátku mu naslouchali s obdivem, ale potom »vzplanuli hněvem«:

„*»Co nám chce tenhle říkat? Kde studoval, aby k nám takto mluvil? Ať nám ukáže doktorát! Na jaké univerzitě studoval? Je synem tesaře a dobře ho známe.« A vybuchli vztekem i násilím. »Vyhnali ho ven z města a vedli až na sráz hory.« Chtěli jej shodit dolů.*“

První dnešní čtení (*2 Král 2,1-15*) vypráví o Námánovi, veliteli aramejského vojska, který byl malomocný. Prorok Elizeus mu vzkázal, aby se umyl sedmkrát v Jordánu a uzdraví se. Také se rozzlobil, protože čekal nějaké okázalé gesto. Potom poslechl radu služebníků, udělal, co mu řekl

prorok, a lepra zmizela. „Jak obyvatelé Nazarata, tak Náman – poznamenal papež – **toužili po poďivané, ale dobrý Bůh nejedná okázale. Bůh jedná skromně, potichu a v maličkostech.** A to již od stvoření, kdy Pán neužívá nějaké magické hůlky, nýbrž tvoří člověka z bláta. Tento jeho styl prostupuje celými dějinami spásy.“

*„Když chtěl osvobodit svůj lid, učinil tak skrze víru a důvěru v jednoho muže, Mojžíše. Když chtěl, aby padlo mocné město Jericho, učinil to prostřednictvím nevěstky. Také k obrácení Samaritánů žádal přispění jedné hříšnice. Když poslal Davida, aby bojoval proti Goliášovi, vypadalo to jako bláznovství. Malý David proti obrovi, který měl meč a výzbroj, zatímco on jenom prak a oblázky. Když řekl třem mudrcům, že se narodil král, co potom našli? Dítě v jeslích. Obyčejné věci. **Skromnost je božský styl, okázalost nikdy.**“*

Papež připomenul, že „také **jedno ze tří pokoušení Ježíše na poušti spočívalo v okázalé poďivané.** Satan Jej vyzval, aby skočil z vrcholu chrámu dolů, takže by lidé vidoucí zázrak mohli v Ježíše uvěřit. Pán se však zjevuje v jednoduchosti a skromnosti. Prospěje nám – dodal František – budeme-li v postní době přemýšlet o svém životě, jak nám Pán pomáhal a jak nás vedl vpřed. Zjistíme, že jednal vždycky za pomoci jednoduchých věcí.“

*„Takto jedná Pán, počíná si jednoduše. Tiše Ti promlouvá do srdce. Vzpomeňme si, kolikrát jsme tyto věci ve svém životě slyšeli. Skromnost a jednoduchost je stylem Božím. Také v liturgickém slavení, ve svátostech se krásně ukazuje Boží skromnost a nikoli světská okázalost. **Prospěje nám projít si vlastní život a přemýšlet o tom, jak nás Pán navštívil svojí milostí. Vždycky to byl tento styl, který Pán žádá také od nás, tedy skromnost.**“*

11.3.2015

Modlitba seniorů je darem pro církev

Na Svatopetrské náměstí dnes dopoledne na generální audienci přišlo asi 20 tisíc lidí. Petrův nástupce pokračoval v cyklu katechezí o rodině tématem, které začal minulý týden, totiž posláním seniorů. **Jako vzory světců a světic pokročilého věku představil papež František Simeona a Annu, kteří „rozpoznali Dítě, objevili novou sílu k novému úkolu, vzdali díky a vydali svědectví tomuto Božímu znamení“:**

*„Drazí prarodiče, drazí seniori, vyjděme po stopách těchto mimořádných starců! Staňme se také trochu básníky modlitby, zkusme hledat svoje slova, osvojme si ta, kterým nás učí Boží Slovo. **Modlitba prarodičů a seniorů je velkým darem pro církev! Je to obrovské bohatství. A velká injekce moudrosti také pro celou lidskou společnost,** zejména pro tu, která je příliš zaneprázdněná, schvácená a roztěkaná. Někdo musí zpívat rovněž pro ně a opěvovat Boží znamení, modlit se za ně. **Podívejme se na Benedikta XVI., který se rozhodl trávit v modlitbě a naslouchání Bohu poslední úsek svého života!** To je krásné. Velký věřící pravoslavné tradice z minulého století, Olivier Clément, říkával: »Civilizace, kde už se nikdo nemodlí, je civilizací, v níž stáří už nemá žádný smysl. A to je děsivé. My potřebujeme především seniory, kteří se modlí, protože k tomu je nám dáno stáří.« **Potřebujeme staré lidi, kteří se modlí, protože k tomu nám bylo dáno stáří.** Modlitba starých lidí je krásná.“*

12.3.2015

Bud' budeme světci nebo zhoubcí, třetí cesta neexistuje

Křesťan nemůže jít cestou kompromisu. Pokud se nenechá pohládít Božím milosrdenstvím a nemiluje bližního jako to činí svatí, stává se z něj pokrytec, který nekoná dobro, nýbrž rozptyluje a boří. Tak mluvil papež František v homilii při dnešní ranní eucharistii v kapli Domu sv. Marty.

Nejprve proroci, potom svatí. Bůh s nimi v čase tvořil dějiny svého vztahu s lidmi. Kromě výjimečnosti těchto vyvolených, jejich učení a jejich skutků, jsou však dějiny spásy bržděny a dlážděny mnoha pokrytectvími a nevěrnostmi. Papež František svojí reflexí odkázal k širokému horizontu, počínaje Ábelem až po naše dny. Hlas Jeremiáše, který podává dnešní čtení (Jer 7,23-28), je hlasem Boha, který hořce konstatuje, že vyvolený lid, ač obdařen mnohým dobrodiním, neslyší. „Bůh daroval

všechno – podotkl František – ale dostalo se mu v odpověď pouze špatnosti. Věrnost vymizela – citoval proroka - nejste lidem věrným.“

„Takové jsou dějiny Boží. Zdá se jako by tady Bůh plakal. Tolik jsem tě miloval, tolik jsem ti dal a ty... Všechno proti mně. Také Ježíš s pláčem hleděl na Jeruzalém, protože Jeho srdce obsahovalo celé tyto dějiny, z nichž vymizela věrnost. Konáme svoji vůli a životem jdeme po cestě zatvrzelosti. Srdce se zatvrzuje, petrifikuje, a Boží Slovo nemůže vstoupit. Lid se vzdaluje. I náš osobní příběh se může takovým stát. Můžeme si tedy v tento postní den položit otázku: Naslouchám Pánovu hlasu anebo si dělám, co chci a co se mi zlíbí?“

„Také dnešní evangelium (Lk 11,14-23) podává příklad zatvrzelého srdce, hluchého k Božímu hlasu – řekl dále papež. Ježíš uzdravuje posedlého a na oplátku je obviněn: »Vyháňáš demony s pomocí vládce zlých duchů! Jsi démonický čaroděj«. Je to typická výtka učitelů Zákona, kteří si myslí, že život se řídí zákony, které stanovují oni“ – dodal papež.

„Docházelo k tomu také v dějinách církve! Pomysleme na ubohou Johanku z Arku. Dnes je svatá! Takovíto učitelé ji upálili za živa, protože ji prohlásili za heretičku, obvinili ji z hereze... A byli to tito učitelé, kteří znali bezpečnou nauku, farizeové vzdálení Boží lásce. Blíže k nám je pak blahoslavený Rosmini. Všechny jeho knihy byly na indexu. Nesměly se číst, jejich čtení bylo hříchem. Dnes je blahoslavený. V Božích dějinách posílal Pán svému lidu proroky, aby mu řekl, že jej miluje. Církvi posílá Pán světce. Oni posunují život církve vpřed, světci. Nikoli mocní, nikoli pokrytci, nýbrž světci.“

„Světci – pokračoval František - jsou ti, kdo nemají strach nechat se pohládit Božím milosrdenstvím. Proto svatí – muži i ženy – rozumějí tolika ubohostem, lidské bídě a zblízka lid doprovázejí. Nepohrdají lidem.“

„Ježíš říká: »Kdo není se mnou, je proti mně«. Neexistuje žádná cesta kompromisu, trochu sem a potom trochu tam. Buď jsi na cestě lásky anebo jsi na cestě pokrytectví. Buď přijímáš lásku Božího milosrdenství anebo si děláš, co chceš, podle svého srdce, které se na této cestě zatvrzuje stále více. Kdo není se mnou, je proti mně. Neexistuje žádná třetí cesta kompromisu. Buď jsi svatý anebo jdeš jinou cestou. Kdo neshromažďuje se mnou, rozptyluje, ba ještě hůře: boří a ničí. Je zhoubcem. Je zkažený a působí zkázu.“

12.3.2015

Svatost smíření je osvobozující setkání, řekl papež budoucím zpovědníkům

Jako každoročně v postní době organizuje Apoštolská penitenciárie kurz pro novokněze, jáhny a kandidáty kněžství, který se týká otázek svědomí a správného udílení svátosti smíření. Jeho účastníci dnes v Apoštolském paláci papeži pogratovali k zítřejšímu druhému výročí volby na Petrův stolec. Svatý otec s díky připomenul, že také ke dnešku se váže jedno jeho osobní výročí – 57 let od vstupu do řeholního života. Poté se vrátil ke svátosti smíření, která podle jeho slov s mimořádnou účinností zpřítomňuje tvář milosrdného Boha.

„Nezapomínejme nikdy, jako kající i jako zpovědníci, že *neexistuje hřích, který by Bůh nemohl odpustit! Není žádný takový hřích! Pouze to, co se vymanilo Božímu milosrdenství, nemůže být odpuštěno. Stejně jako když se někdo vyhýbá slunci, a proto na něj nemůže slunce svítit, ani jej zahřívát.“*

Papež poté poukázal na trojici nároků, které klade svátost smíření. Je nutné touto svátostí vychovávat k milosrdenství, dávat se vychovávat jejím slavením a konečně uchovat si nadpřirozený pohled, zdůraznil.

„Prožívat svátost smíření jako výchovu k milosrdenství znamená svým bratrům pomáhat k tomu, aby zakusili pokoj a porozumění – lidské i křesťanské. Zpověď nemá být „mučení“, nýbrž každý člověk by měl naopak ze zpovědnice vyjít se štěstím v srdci a s tváří, která vyzařuje naději. Ačkoli občas, jak známo, jeho obličej skropily slzy obrácení a radosti, která z něj vychází. V důsledku kajících úkonů se ze svátosti nemá stávat náročný, nepřijemný a obtěžující výslech. Naopak, má to být osvobozující a lidsky bohaté setkání, (...) které nevyklučuje správné úsilí k napravení spáchaného zla, nýbrž jej naopak

v možné míře podněcuje. Věřící tak pocítí výzvu k časté zpovědi a naučí se ji vykonávat co nejlépe, v oné jemnosti duše, která tolik prospívá srdci – včetně zpovědníkova srdce."

Nelze však zaměňovat milosrdenství s liknavostí anebo naopak s přehnanou přísností, doplnil papež. Svátost smíření však naplňuje také samotného zpovědníka, poznamenal dále.

"Kolikrát jen vyslechneme zpověď, která nás povzbudí! Slova bratrů a sester, kteří žijí ve skutečném osobním a církevním společenství s Kristem a v upřímné lásce k bratřím. Jsou to prosté duše, chudí v duchu, kteří se plně svěřují Pánu, důvěřují církvi, a tudíž také zpovědníkovi. A častokrát se také účastníme skutečných zázraků, které vyvolává obrácení.(...) Kolik jen se můžeme naučit z konverze a pokání svých bratří. Nutí nás, abychom sami zpytovali svědomí a ptali se: Miluji já, kněz, Pána natolik jako tato stařenka? Jsem já, služebník Božího milosrdenství, schopný takového milosrdenstvím, jaké v srdci prokázal tento kající? Jsem já, zpovědník, ochotný se změnit a obrátit jako tento kající, kterému jsem byl poslán sloužit? Kolikrát nás tito lidé povzbudí..."

Když nasloucháme svátostné zpovědi, pokračoval Svatý otec, je nezbytné neustále upírat vnitřní zrak k nebi, k nadpřirozenu.

"Musíme v sobě obnovit vědomí, že nikdo nebyl ke službě zpovědi povolán na základě vlastních zásluh, díky svým teologickým nebo právním znalostem, ani kvůli své povaze či psychologickým rysům. Byli jsme pověřeni udělováním této svátosti z čisté Boží milosti, bez opodstatnění a z lásky, či spíše právě z milosrdenství."

Nadpřirozený pohled, podotkl papež, zpovědníka uschopňuje k pokornému přijetí kajícího a k milosrdenství. Také naslouchání má být nadpřirozené a božské, ctít důstojnost a osobní příběh každého člověka a napomáhat mu k poznání Boží vůle.

"Proto je církev volána k tomu, aby „uváděla své členy – kněze, řeholníky a laiky – do „umění doprovázet“, aby se všichni neustále učili zouvat opánky z nohou před posvátným územím druhého" (Evangelii gaudium, 169). Také ten největší hříšník, který předstupuje před Boha, aby prosil o odpuštění, je posvátným územím. Já, který mu Božím jménem odpouštím, se mohu dopustit ještě horších věcí, než jaké udělal on. Každý kající, který vstupuje do zpovědnice, je „posvátné území“, a toto území je třeba „obdělávat“ oddaností, péčí a pastorační ochotou."

V samém závěru papež budoucí zpovědníky svěřil přímělvě Panny Marie, Matky milosrdenství a útočiště hříšníků.

"Ona ví, jak nám, hříšníkům, pomoci. Velmi rád čtu příběhy sv. Alfonse de Liguori, jeho knihu „Vznešenosti Panny Marie“. Jsou to příběhy o Panně Marii, která je útočištěm hříšníků hledá cesty, aby Pán vše odpustil. Kéž nás Ona učí tomuto umění."

Rozloučil se papež František s účastníky kurzu Apoštolské penitenciáře.

13.3.2015

Dva roky na Petrově stolci

Papež František poskytl u příležitosti druhého výročí zvolení na Petrův stolec exkluzivní rozhovor mexickému televiznímu kanálu *Televisa*. Novinářka Valentina Alazrakiová mu kladla otázky v Domě sv. Marty. Na výlučné papežovo přání se natáčení konalo v místnosti, kde se běžně schází poradní sbor devíti kardinálů, pověřený reformou římské kurie, a které vévodí velký obraz Panny Marie Guadalupské. Není proto náhodou, že počáteční otázky a odpovědi mířily do Mexika a že je uvodila hluboká papežova reflexe o úctě k Matce Boží z Guadalupe, která je pro Latinskou Ameriku „zdrojem kulturní jednoty, vedoucím ke svatosti vprostřed hříchu, nespravedlivosti, vykořisťování a smrti“.

„Nemoci Mexika jsou obdobné těm ve zbytku světa“, tvrdí papež, „tedy migrace a zdi, které jí mají bránit“. František mluví o hranicích mezi Mexikem a Spojenými státy, ale nezapomíná ani na Středozemní moře s jeho Lampedusou, a prohlašuje se za hlas migrantů. Jak říká, vnímavost vůči těmto lidem není ideologická, nýbrž spontánní a odvozuje se z jeho osobní zkušenosti a migrace jeho

rodičů. Mexická hranice, podotýká papež, má navíc další problém – obchod s narkotiky. František připomíná vraždu 43 studentů z Igualy, která vyžaduje spravedlnost, a vysvětluje, proč se nedávné kardinálské jmenování týkalo právě arcibiskupa mexické pohraniční diecéze Morelia: „Žije v horké oblasti, takříkajíc na rožni, přitom je to však velký svědek křesťanského života a výborný kněz.“

Obsáhlou papežovu úvahu dále vyvolala otázka, vztahující se k rozkvětu evangelikálních sekt v Mexiku a Latinské Americe vůbec. Novinářku zajímalo, jakou zodpovědnost na úbytku svých věřících nese sama katolická církev. Papež vyzývá k rozlišování mezi sektami a poctivými evangelíky. Jako důvod odchodu z katolické církve jmenuje klerikalismus, nedostatek osobního kontaktu a blízkosti a také „katastrofální“ homilie, které nezasahují srdce. „Pro evangelíky je kázání cosi jako svátost“, poznamenává, „proto jsem připravě na homilii věnoval velký prostor v *Evangelii gaudium*.“

Druhá část rozhovoru se již věnuje ryze vatikánským tématům – instituci emeritního papežství, reformě římské kurie, budoucímu zasedání synody o rodině a ustavení komise na ochranu nezletilých, ale také akcentu nynějšího pontifikátu na životní strohost a péči o chudé. Vraťme se však k tomu, co se odehrálo právě před dvěma roky – poslednímu konkláve. Kardinál Bergoglio se na ně dostavil z Buenos Aires jen nalehko, jak vzpomíná. Nepočítal s dlouhým průběhem a byl přesvědčen, že se do své arcidiecéze vrátí na Květnou neděli, proto si v předstihu připravil homilii. Novináři jej považovali za významného volitele, který nerozhodným kardinálům naznačí jméno vhodného kandidáta. Poprvé se hlasovalo v úterý večer, podruhé ve středu ráno a potřetí před obědem, upamatovává se papež František.

"Pak se ale začalo dít cosi podivného. Při obědě se ptali na mé zdraví a podobně. A když jsme se odpoledne vrátili (do Sixtinské kaple), dort už se pekl v troubě. Po dvou hlasováních bylo vše hotovo. I pro mne to bylo překvapení. Při prvním z odpoledních hlasování, kdy jsem pomalu začínal chápat, že to pro mne může být nezvratná situace, vedle mne seděl kardinál Hummes, přítel, velký člověk, který je ve svém věku delegátem biskupské konference pro Amazonii a je pastoračně velice činný. Neustále se ke mně nakláněl a říkal mi: Nedělej si starosti, je to dílo Ducha svatého. Rozveselovalo mne to. Když při druhém hlasování bylo dosaženo dvou třetin hlasů, spustil se potlesk, jako v závěru každého konkláve. Kardinál Hummes mne políbil a řekl mi, abych nezapomínal na chudé. Tato věta mi kroužila hlavou, až mne dovedla k volbě jména. Během hlasování jsem se modlil růženec, protože mám ve zvyku modlit se tři růžence denně, a pociťoval jsem nesmírný pokoj, až k nevědomí. Tento pokoj pro mne byl znamením toho, že si to Bůh tak přál. Dodnes jsem o tento pokoj nepřišel. Je to cosi uvnitř, jakýsi dárek.

Ani nevím, co jsem dělal potom. Řekli mi, abych povstal. Nevím, zda mi dali pronést přísahu, nevzpomínám si. Byl jsem v pokoji. Šel jsem si převléci sutanu a když jsem vyšel, zamířil jsem nejprve za kardinálem Diazem, který byl na vozičku, a potom jsem pozdravil ostatní kardinály. Poté jsem požádal římského vikáře a kardinála Hummese, aby mne doprovodili do lodžie (Vatikánské baziliky), což protokol nepředpokládal. Zatímco kard. Tauran ohlašoval jméno nového papeže, modlili jsme se v Paulínské kapli. Když jsem vyšel ven, nevěděl jsem, co říci. Toho, co následovalo, jste už všichni byli svědky. Hluboce jsem cítil, že služebník potřebuje Boží požehnání, ale také požehnání svého lidu. Neodvážil jsem se prosit lid o to, aby mi požehnal. Jednoduše jsem řekl: Modlete se, aby mi vaším prostřednictvím Bůh požehnal. Všechno ze mne vyšlo spontánně, i modlitba za Benedikta XVI.

Jste rád papežem?

Nejsem jím nerad.

Co se vám na papežství zamlouvá či nezamlouvá. Nebo jste snad se vším spokojen?

"Líbilo by se mi, kdybych si jednoho dne mohl vyjít do pizzerie a dát si tam pizzu, aniž by mne někdo poznal."

.. To by bylo skutečně krásné!

"Říkám to jako příklad. V Buenos Aires jsem se hodně toulal, pohyboval jsem se mezi farnostmi. Stojí mne trochu námahy, abych se toho vzdal, ale je možné si zvyknout a najít nějaký způsob, jak chodit světem – třeba po telefonu, nebo jinak..."

Mexická novinářka na tomto místě poznamenává, že se papež vícekrát zmínil o nedlouhém trvání svého pontifikátu...

"Mám pocit, že můj pontifikát bude krátký, čtyři nebo pět let, nevím, možná také dva nebo tři. Dva roky už uběhly. Je to jakýsi vágní pocit. Je to možná jako psychologie hazardního hráče, který sám sebe přesvědčí, že prohraje, aby si nečinil iluze, a když vyhraje, je rád. Nevím. Mám však pocit, že mne sem Pán umístil na krátký čas, a nic víc...Ale je to jen pocit. Nechávám stále možnosti otevřené..."

Soudí papež František v obsáhlém rozhovoru, který poskytl mexické televizi a se kterým vás ještě podrobněji seznámíme.

13.3.2015

Papež vyhlásí mimořádné jubileum, Svatý rok Milosrdenství

V bazilice sv. Petra se dnes odpoledne konala liturgie svátosti smíření pro více kajících se soukromou zpovědí, tedy společná bohoslužba slova, jejíž účastníci mají možnost přistoupit jednotlivě ke svátosti smíření. Podobné bohoslužby se dnes konají v mnoha diecézích po celém světě. Ve zcela zaplněné bazilice zpovídalo 50 kněží, včetně římského biskupa.

Papež František během své homilie oznámil vyhlášení Svatého roku Božího milosrdenství. Bude zahájen letos na slavnost Neposkvrněného Početí (8.prosince) a potrvá do slavnosti Krista Krále 20. listopadu příštího roku.

Petrův nástupce rozjímal nad evangeliem o kající hříšnici ve farizejově domě (Lk 7,36-50). V tomto úryvku – řekl - „je kladen důraz na dvě slova: *lásku a soud*:

*„Je to láska hříšnice, která se pokořuje před Pánem, a ještě před tím Ježíšova milosrdná láska, která ji vybízí, aby k Němu přistoupila. Pláčem svojí lítosti i radosti omývá Mistrovy nohy a svými vlasy je vděčně utírá. Polibky jsou výrazem jejího čirého citu a vonný olej v hojnosti vylitý dosvědčuje, jak drahocenný je v jejích očích Pán. Každé gesto této ženy vyjadřuje lásku a touhu mít ve svém životě nezlomnou jistotu, že jí bylo odpuštěno. Tato jistota je krásná! A Ježíš jí tuto jistotu dává, přijímá ji a právě jí prokazuje lásku Boží! Láska a odpuštění jsou simultánní. Bůh jí odpouští mnoho, všechno, protože „mnoho milovala“ (srov. Lk 7,47), a ona se Ježíši klaní, protože cítí, že v Něm je milosrdenství a nikoli odsouzení. Cítí, že Ježíš ji chápe laskavě. Ji, která je hříšnicí... Díky Ježíši Bůh její hříchy odstraňuje, nevzpomíná na ně (srov. Iz 43,25). **Platí totiž také, že odpouštějící Bůh zapomíná. Boží odpuštění je grandiózní. Začíná tak její nové období, je obrozena láskou k novému životu.***

*Tato žena se skutečně setkala s Pánem. Mlčky mu otevřela své srdce a s bolestí projevila lítost nad svými hříchy. Svým pláčem se dovolala božské dobroty, aby obdržela odpuštění. **Žádný jiný soud nad ní nebude vyneseno nežli ten, který přichází od Boha, a tím je soud milosrdenství. V tomto setkání je hlavním činitelem zajisté láska, milosrdenství, které přesahuje spravedlnost.***

***Farizej Šimon, pán domu, naopak nedovede nalézt cestu lásky.** Všechno kalkuluje, všechno promýšlí... Zůstává stát na prahu formality. To je nepěkné, formální láska nic nechápe. Šimon není schopen učinit další krok, aby se setkal s Ježíšem, který mu přináší spásu. Omezil se na to, že Ježíše pozval na oběd, ale doopravdy jej nepřijal. **Ve svých myšlenkách se zabírá pouze spravedlností a proto se mýlí.** Jeho soud nad touto ženou jej vzdaluje od pravdy a nedovoluje mu ani pochopit, kdo je jeho hostem. **Zastavil se na povrchu, u formálnosti,** nebyl schopen zadívat se do srdce. Na Ježíšovo podobenství a Jeho otázku, který služebník bude milovat více, odpovídá korektně: „Mám za to, že ten, komu bylo více odpuštěno.“ A Ježíš neopomene poznamenat: „Správně jsi usoudil“ (Lk 7,43). Jedině když Šimon o lásce usuzuje, počíná si správně.“*